

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΪΗΛΗΡΩΤΕΣ

- Ἐν Ἀθήναις Δ. αχ. ν. 4.
- Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις " " 5.
- Ἐν τῷ ἔξωτερίῳ " " 8.

ΟΥΔΕΝΙ ΑΠΟΣΤΑΤΕΙΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Διατριβαὶ μὴ ἀπόδοσαι τῷ σκοπῷ τοῦ φύλλου δημοσιεύονται δωρεάν.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΤΟΜΟΣ Α΄. — ΑΘΗΝΗΣ 1 ΜΑΙΟΥ 1881. — ΑΡΙΘ. 17

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

Ὁ Ἄνδερσεν ἐγεννήθη τῇ 2 Ἀπριλίου 1805, ἀπέθανε δὲ τῇ 15 Αὐγούστου 1875 ἐν ἡλικίᾳ ἑξ ἑτῶν ἑπτερήθην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἠναγκάσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐργαστήριον, τῆς λευκαντρίας μητρὸς του μὴ ἐπαρκούσης εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν.

Ὅπως ὁ Λουκιανὸς κατεσκευάζε κήρινα προπλάσματα ἀνθρώπων καὶ ζώων, οὕτω καὶ ὁ Ἄνδερσεν ἐφιλοτέχνει ἐνδύματα ἐκ χάρτου ὅπως δὲ ὁ ἀρχαῖος σατυρικός παρεξήγηθεις ἐθεωρήθη ἔχων κλίσην πρὸς τὴν σμίλην καὶ τοὺς ἐγκοπέεις, οὕτω καὶ ὁ Δανὸς ποιητὴς ἐπιστεύθη ἱκανὸς πρὸς τὸ ψαλλιδίζειν καὶ βελονίζειν ἄλλ' ἀμφότεροι προὔτιμασκν τὴν παιδείαν, τὴν ἐτέρην γυναικίαν τοῦ ἐνουπίου, τὴν μὴ ἔχουσαν ὀζώδεις τὰς χεῖρας. Ἐπαίνασκν, ἐγυμνήτευσεν, ἐνεπαίχθη ὁ Ἄνδερσεν, ἀλλὰ τέλος ὑπερισχύσας κατὰ πάντων τῶν προακουμμάτων ἐδοξάσθη ὑπὲρ πάντας τοὺς συγχρόνους του!

Ὡς μυθιστοριογράφος εἶναι ἐφευρετικώτατος ἐπιτυχῶς χαράσσει πρωτοτύπους χαρακτῆρας, ἀληθεῖς καὶ δραματικὰς καταστάσεις. Γινώσκει νὰ σπουδάζῃ, ἐρευνᾷ, περιγράφῃ καὶ ἐπιπαικῶν τῶν εἰκόνων αὐτοῦ ποιητικῇ διαλάμπει αἴγλη. Γινώσκει ἰδίως ἐν τῷ ἰδιωτικῷ τοῦ λαοῦ βίῳ νὰ εἰσδύῃ, καὶ αἰσθάνηται αὐτὸν, ὡς ὃν αὐτὸς οὗτος τέκνον τοῦ λαοῦ, καὶ ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐπόψεις ν' ἀναπαριστᾷ καὶ εἰκονίζει τοῦτον.

Ὁ πῦτοςχεδιστὴς (improvisatoren) αὐτοῦ εἶνε πᾶσι ζωηρῶς, κλασούμενος ὑπὸ τῆς τυχοδιώκτιδος ὑπάρξεως τοῦ καλλιτέχνου, ἐν μέσῳ

τῆς πλουσίας Ἰταλικῆς φύσεως, τοῦ ἀμνηστῆ καὶ πλήρους παθῶν ὄχλου, τῶν ἀρχαίων λειψάνων, τῶν μεγαλοπρεπῶν ἀγροτικῶν τῆς Ρώμης καὶ τῶν περιχώρων τῆς Νεαπόλεως σκηνῶν.—Τὸ δίτομον μυθιστόρημα αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Τ. Ο. εἶναι ἥττον ἰσχυρὰ, ἀλλ' οὐχ ἥτον θελατικῇ εἰκόνισις τῶν Φιονικῶν χωρῶν καὶ τῶν Δανικῶν ἡθῶν. Αἱ δύο αὗται μυθιστορικαὶ ἀριστα παριστώσι τὴν ἀντίθεσιν τῶν δύο φύσεων τοῦ βορρᾶ καὶ μεσημβρίας. Ἡ πρώτη περιέχει ἅπαντα τὰ θερμὰ καὶ ζωηρὰ χρώματα Ἰταλικῆς σηλογορφίας. Ἡ δευτέρα ἔχει πλείονα ἡρεμίαν, εἶναι πλήρης θελατικῆς τρυφερότητος καὶ περιπαιθείας, φαίνεται δ' ὡς ἀπλή ἀπεικόνισις τοῦ δυστυχοῦς ἔρωτος, ὃν πρὸς θελατικὴν νεόνυμφον ἠσθάνθη ὁ ποιητὴς, καὶ ὁμοιάζει μὲ ὠραίαν κοιλίαν τῆς Δανίας, ἣν τὸ ὀφθινόπωρον μεγαλοπρεπῶς ὁ ἥλιος φωτίζει, σκιάζουσι δὲ τῆδε κακεῖσε κλάδοι τινὲς δένδρων, ὧν τὰ φύλλα ἄρχονται ὠχραίνόμενα ὡς θεῖον δὲ στέμμα κκλύπτει τὰ ἔργα αὐτοῦ λεπτόν, ἄφραγτες καὶ εὐπαιθὲς λεκτικόν.

Ὡς ποιητὴς ὁ Ἄνδερσεν ἀνήκει εἰς τὴν μεγαλοφυῆ καὶ ῥεμβώδη ἐκείνην σχολὴν τὴν προτιμῶσκν τῶν μεγάλων ποιητῶν, τοὺς θεοκνώδεις στίχους, τοὺς δίκην στεναγμοῦ ἐξερχομένους τῆς παλλούσης, εὐκισθήτου καρδίας καὶ τὰς ἐρωτικὰς ἐλεγείας, τὰς ποιομένας ἐν Σιγμῇ περιπαιθῶν μονώτεως. ἠθέλησε νὰ γράψῃ εὐτρηπέλους τινὰς ποιήσεις ἄλλ' ἡ μούσα αὐτοῦ δὲν ἐπλάσθη ὅπως γελᾷ! Ἡ ἀληθὴς αὐτῆς φύσις εἶναι νὰ προσεταιρίζηται τὰς ἀγροτικὰς σκηνας, ἃς οὗτος ἀποθαυμάζει· εἶναι ποιητὴς ὅταν ψάλλῃ τὰ δάστη ὑπὸ τελευταίας τοῦ λυκαυγοῦς ἀκτίνος ἀγαζόμενα, τὰ πτηνὰ

υπνώττοντα υπό τὰ φυλλώματα καὶ τὴν ἡδονικὴν καὶ ἀήθη θλίψιν τὴν καταλαμβάνουσαν κατὰ τὸ ἐσπέρας τὸ πνεῦμα ἡμῶν. Εἶναι ποιητὴς ὅταν παριστᾷ τὴν ζωὴν ὡς ξένην ἀκτὴν, ἐνθα ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται νοσταλγίαν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν μεμκρυμένην πατρίδα αὐτοῦ. Εἶναι ποιητὴς ἰδίως ὅταν ὡς περ αἰ τιθῆαι ἄδῃ τὴν χάριν, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐδαίμονιαν τῶν παιδῶν. Διότι ἡ ποίησις αὐτοῦ εἶναι ἐλεγειακὴ, περιπαθὴς εὐσεβής, ἀλλ' ἐνίοτε πολὺ μαλθακὴ, πολὺ ἄφροντις, πολὺ παιδική.¹

ΟΙ ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ο ΜΥΕΛΟΣ.

Σήμερον, μικρά μου, θὰ σὲ συστήσω εἰς στενὸν τινα φίλον τῶν ὀστέων φιλοξενούμενον ὑπ' αὐτῶν καὶ κατοικοῦντα τὸν οἶκόν των· τὸν μυελόν, ὅστις εἶναι ἐλακτώδης λίπος λεπτότερον καὶ εὐτηκτότερον τοῦ λίπους τοῦ λοιποῦ σώματος, εἶναι δὲ διακεχυμένος ἐντὸς ὄλων τῶν ὀστέων. Ἄλλὰ πρὸ τούτου πρέπει νὰ σοὶ εἶπω τινα περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατὰσκευῆς τῶν ὀστέων.

Ἐξεταζόμενα διὰ τοῦ μικροσκοπίου τὰ ὀστᾶ φαίνονται συγκείμενα ἐξ ἀπειρῶν ὀπῶν, ἄλλοτε μὲν συνεσφιγμένων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ σχηματίζουσιν συμπαγῆς πλέγμα, τὸν συνεκτικὸν ἴστων, ἄλλοτε δὲ μακρυνομένων ἀλλήλων καὶ διασχυρούμενων κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν καὶ αποτελουσῶν ἐλαφρότερον πλέγμα τὸν κυψελώδη ἢ ἀγγειώδη ἴστων. Ὑπάρχει ἐν Εὐρώπῃ σύστημα φυλακῶν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσι κυψελώδες, ἐπειδὴ οἱ δυστυχεῖς φυλακισμένοι εἰσι καθειργμένοι ἕκαστος χωριστὰ εἰς ἰδικίτερον κελλίον. Καὶ ὁ κυψελώδης ἴστος ὀφείλει τὸ ὄνομά του εἰς τὰ κενὰ διαστήματα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσιν αἱ διασταυρούμεναι ἴνες καὶ τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουσι μὲ μικρὰ κελλία, ἀπερ περικυκλοῦσιν αἱ διώρυγες αἱ περιέχουσαι

¹ Λίαν προσεχῶς χάριν τῶν νεωτέρων ἡλικίας συνδρομητῶν ἡμῶν δημοσιεύσαμεν ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ ἐν τῶν περιπαθεστέρων ἔργων αὐτοῦ, τὴν εἰλικρινῆ Δακτυλίαν.

τὸ αἷμα. Οἱ δύο οὗτοι ἴστοι εὐρίσκονται εἰς ὅλα τὰ ὀστᾶ· ὁ πρῶτος, ὁ συνεκτικὸς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν μέρος καὶ ὁ κυψελώδης εἰς τὸ ἐσωτερικόν· ἀλλ' αἱ διαστάσεις των ποικίλουσιν ἀναλόγως τῶν ὀστέων. Εἰς τὰ ὀστᾶ τοῦ κρανίου λ. χ. τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν πλατέων ὀστέων, τὰ δύο ἐλάσματα τοῦ συνεκτικοῦ ἴστου τοσοῦτον πλησίον ἀλλήλων εὐρίσκονται, ἰδίως κατὰ τὸ γῆρας, ὥστε δυσκόλως ἐνίοτε διακρίνομεν ἕνα τοῦ κυψελώδους. Οὗτος πάλιν ἀφθονεῖ εἰς τὰ βραχέα ὀστᾶ, ὡς λ. χ. ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχομεν εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς καὶ τὸν τارسὸν τοῦ ποδός, ὅπου τὸ συνεκτικὸν στρώμα εἶναι λεπτότατον καὶ δὲν διακρίνεται, οὕτως εἰπεῖν, εἰ μὴ ὡς ἀπλοῦν περιβάλλυμα τοῦ σωροῦ τῶν κυψελῶν, ἐξ ὧν τὸ ὄστος σύγκειται. Τέλος εἰς τὴν τρίτην τάξιν τῶν ὀστέων, τὰ ὀνομαζόμενα ἐπιμήκη ἢ αὐλοειδῆ, ὡς εἶναι τὰ μεγάλα ὀστᾶ τοῦ βραχίονος καὶ τῆς κνήμης, ἡ συστώρευσις τῶν ἰνῶν εἰς τὰ ἄκρα ἀποτελεῖ κυψελώδεις ἐξοιδήσεις, ὁμοίως μὲ τὰ βραχέα ὀστᾶ, ἐνῶ ἐν τῷ μέσῳ σχηματίζεται εἶδος σωλήνος, τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ σύγκεινται μόνον ἐκ συνεκτικοῦ ἴστου, πυκνοτέρου τοῦ τῶν πλατέων ὀστέων.

Συγγνώμην, φιλήτατη μικρά, διὰ τὴν συστώρευσιν ταύτην ξηρῶν ὀνομάτων· δὲν ἀμφιβάλω ὅτι τὰ βραχέα, πλατέα, ἐπιμήκη ἢ αὐλοειδῆ ὀστᾶ, ὁ συνεκτικὸς καὶ ὁ κυψελώδης ἴστος θὰ σὲ ἐκούρασαν. Ἄλλ' ὑπάρχουσι τόσα ἀξιοθέατα πράγματα εἰς τὴν ὠραίαν ταύτην ἐπαρχίαν τοῦ βασιλείου σου, τὴν ὁποῖαν περιηγούμεθα, ὥστε ὅπως τὰ ἴδωμεν ἠναγκάσθημεν ἄκολουθήσωμεν τοὺς ὑπομονητικοὺς ἐκείνους περιηγητὰς — τοὺς σοφοὺς, οἱ ὁποῖοι τὰ ἐσπούδασαν βραδέως καὶ σοφρῶς. Ἄλλως τε νομίζω ὅτι πρέπει ἀπὸ τῶρα νὰ συνηθίσῃς καὶ εἰς μὴ ἐπαγωγὸς ἀλλ' ὠφελίμους μελέτας.

Τῶρα ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν κύριον μυελόν, ὁ ὁποῖος εἰσθύει εἰς ὅλα τὰ ὀστᾶ καὶ τὰ συστροφύει μέχρι τῶν μικροτέρων διακλαδώσεων των, ὑπάρχει δὲ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ὀδόντας καὶ ἂν θέλῃς νὰ βεβαιωθῇς περὶ τούτου ἐξέτασον τεμάχιον ἐλεφαντοστοῦ· εἰσεύρεις δικτὶ εἶναι κίτρινον· διότι τὸ ἔλασιον, δηλαδὴ ὁ μυελὸς ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο κεκρυμμένος ἐν αὐτῷ ἐταγρίσθη ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ ἔγεινε κίτρινος, ἐνῶ πρὶν ἦτο ἄχρους. Πλησίαν τὴν χειρὰ σου ἐπὶ

τεμαχίου ἐλεφαντοστοῦ· εἰσεύρεις τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποῖαν εἶναι λεῖον καὶ κλακκὸν εἰς τὴν ἀφῆν· εἶναι ὁ μυελὸς· εἰσεύρεις δὲ δικτὶ κίτρινον τεμάχιον· οἱ τεχνητοὶ ὀδόντες μὲ τοὺς ὁποῖους οἱ ὀδοντοῖκτροι ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἐλλείποντας· διότι εἶναι ὀδόντες τοῦ ἵπποποτάμου καὶ ἐπειδὴ ὁ ἵπποπόταμος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὄνομά του, εἶναι ὑδροβίον ζῷον, ἔχουν τὰ ὀστᾶ του πολλὸν μυελόν, ὅπως καὶ ὄλων τῶν ὑδροβίων ζῶων. Τῶρα οὐδὲν φοβεῖσαι περὶ τῆς πύχης τῶν μικρῶν μαργαριτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκφυλονται κάτωθεν τῶν κοραλλίνων χειλέων σου ὅταν γελᾷς, καὶ ἐν τούτοις ἔαν ἐξαγάγῃς ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ τὸν φυλάξῃς θὰ γηράσῃ ὅπως σὺ καὶ θὰ τὸν εὐρησκτακίτρινον, ὅταν γείνης γράκι.

Ἐὰν ὁ μυελὸς κατορθοῖ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐντὸς τῶν ὀδόντων, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὰ πυκνότερα ἐξ ὄλων τῶν ὀστέων, βεβαίως εὐκολώτερον εισέρχεται εἰς τὰ λοιπὰ ὀστᾶ, τὰ ὁποῖα καὶ κίτρινα εὐκολώτερον τῶν ὀδόντων. Ἐὰν λάβῃς ὀστέον μηροῦ ἀρνίου καὶ κρατήσῃς αὐτὸ ὑπεράνω τοῦ πυρός, ὁ ἐν αὐτῷ μυελὸς γινόμενος ὑδαρίστερος ὑπὸ τῆς θερμότητος, θὰ διηθηθῇ διὰ τῶν ἀοράτων ὀπῶν, αἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὸ ὄστος καὶ θὰ πίπτῃ κατὰ μικρὰς σταγόνας, αἵτινες θὰ καίωνται παράγουσαι κωνὴν φλόγα. Τὸ τεχνητὸν πῦρ γίνεται ὠραιότερον, ὅταν παρουσιάζωμεν εἰς τὸ πῦρ τὸ χονδρὸν ἄκρον τοῦ ὀστοῦ, τὸ ὁποῖον σύγκειται ἐκ πολλῶν κυψελῶν, ὧν τὰ κενὰ ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸν μυελὸν νὰ εισέρχεται εἰς αὐτὰς· τοιοῦτοτρόπως τὸ ὄστος καὶ ἂν τὸ μακρύνωμεν τοῦ πυρός θὰ ἐξακολουθῇ νὰ καίῃ ὡς δᾶς, μέχρις οὗ ὁ μυελὸς ἐξκνληθῇ.

Ἄλλ' ἡ κυρία κατοικία τοῦ μυελοῦ εἶναι τὸ κόιλωμα τῶν αὐλοειδῶν ὀστέων, τὸ ὁποῖον κύλινδρος μυελοῦ πληροῖ ὀλόκληρον. Εἰς τὰ ἄλλα ὀστᾶ συγκατακεῖ μετ' ἄλλων, ὥστε καθίσταται δυσδιάκριτος· ἀλλ' εἰς τὰ αὐλοειδῆ ὀστᾶ ἔχει ἰδιόκτητον εὐπερεῖ οἶκον, τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπεται νὰ βλέπωσι, διὰ τοῦτο ἄς τὸν τιμήσωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ἐπισκέψεώς μας. Τὰ αὐλοειδῆ ὀστᾶ ἔχουσιν ἐντὸς αὐτῶν ἐπιμήκη ὀπήν, τὴν ὁποῖαν εὐκόλως δύνασαι νὰ ἴδῃς ἔκθεσι τῆς ὁποιοῦνδήποτε ὀστέου μηροῦ θρῆνος· καλεῖται δὲ θρηπτική ὀπή· δι' αὐτῆς διέρχεται μεγάλη ἄρτηρία, τῆς ὁποίας ἔργον εἶναι νὰ διατρέφῃ τὸν δεσμιώτην τὸν πεφυλακισμένον ἐντὸς

τοῦ λιθώδους σωλήνος. Μόλις εἰσέλθῃ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ μυελοῦ ἡ ἄρτηρία διακλαδίζεται ὑπὸ ἀποτόμων διακλαδώσεων εἰς δύο διακλαδώσεις, αἱ ὁποῖαι συνοδεύονται, ἐκάστη ὑπὸ τῆς φλέβος τῆς, προχωροῦσιν ἡ μίξ πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὰ κάτω. Ἀρτηρία καὶ φλέβες ἐπ' ἄπειρον διακλαδοῦμεναι περιβάλλουσι τὸν μυελὸν διὰ τοσοῦτον σφιγκτοῦ δικτύου ὥστε δίδουσιν εἰς αὐτὸν ὑπερύφθρον χροῦμα, ἰδίως εἰς τὰ νέα ζῶα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ διατροφή καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἰσι δραστηριότερα. Οὕτω καλῶς τρεφόμενοι, προφυλακττόμενοι ἀπὸ παντός δυστυχήματος ὑπὸ τοῦ τείχους τοῦ ὀστοῦ, ὁ μυελὸς, δικτιοῦ ζένος εἰς ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸ λοιπὸν σῶμα, τρώγων ἀμερίμνωσ τὰ εἰσοδήματα του χωρὶς νὰ πράττῃ τι· τουλάχιστον ἕως τῶρα οἱ σοφοὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐνοήσουν ἂν ἐκπληροῖ καμμίαν ἐργασίαν, ἂν καὶ ἀναμφιβόλως εἰς κάτι θὰ χρησιμεύει.

Εἰσεύρεις ἀναμφιβόλως τὴν κοινὴν φράσιν, διὰ τῆς ὁποίας δηλοῦσι τὸν ὑπερβολικὸν φόβον «ρίγῳ μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων.» Ἐκ τοῦ πολλοῦ φόβου ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος παύει καὶ ἡ ἐργασία τῆς θρηπτικῆς ὀπῆς διακόπτεται, διὰ τὸ ὅποιον ἀρχίζει νὰ σκίρῃ καὶ νὰ τρέμῃ ὁ μυελὸς ἐκ φόβου μήπως ἀπωλέσῃ τὰ εἰσοδήματά του. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ μόνη περιστάσις κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ κύριος οὗτος ὁ εὐαρεστούμενος εἰς τὸ dolce far niente καταλιμπάνει τὴν ναχέλειάν του ὅπως διεδικήσῃ τὰ δικαίωμά του. Τὸ τοιοῦτον μοὶ ἐνθυμίζει τὴν χυδαίαν παροιμίαν «δὲν ἔχει μελοῦδι στὰ κόκαλα», τὴν ὁποῖαν ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ τῶν ῥαθύμων ἀνθρώπων. Ἡ παροιμία αὕτη ἐν μέρει εἶναι ἀληθής, διότι εἰς τοὺς παραλύτους καὶ ῥαχητικούς ὁ μυελὸς ἐκτοπίζεται, χάνει τὸ λίπος του καὶ ἀναμινύεται μετὰ μεγάλης ποσότητος οστείνης. Τὰ μικρὰ παιδία τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πολὺ ἐνεργητικὰ δὲν ἔχουσι πολλὸν μυελόν εἰς τὰ ὀστᾶ των καὶ ἐκεῖνος δὲ τὸν ὁποῖον ἔχουν εἶναι ἀτελής, διότι περιέχει πολλὴν οστείνην. Ταῦτα πάντα εἶναι ὑπὲρ τῆς παροιμίας, ἀλλὰ τὴν ἀνατρέπεται τὸ ἐξῆς· οἱ γέροντες οἱ ὁποῖοι ἔχουσι πολὺ ὀλιγωτέρην δύναμιν ἀπὸ τοὺς νέους ἔχουσι πολὺν μυελόν, ἐπειδὴ ὁ κύλινδρος αὐτοῦ αὐξάνει, καθόσον τὸ κόιλωμα τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ πληροῖ αὐξάνεται διὰ τῆς ἔσωθεν λεπτύνσεως τῶν ὀστέων.

Παραδόξους περι του μυελου ιδεας, ειχον οι προγονοι ημων ως ενθυμεισαι εκ της μυθολογικης ο Κενταυρος Χειρων οπως καταστηση τον Αχιλλεα αποτόπον, ετρεφεν αυτον δια μυελου λεοντος· πραγμα το οποιον δεν επιδοκιμαζω, διότι θα ητο πολυ επικίνδυνον δια τους λοιπούς ανθρώπους, αν ο τραγων ελάμβανε τας ιδιότητας του ζώου, ουτινος ετρωγε τον μυελον, ως επιστευον οι Ρωμαιοι και ως δηλοι τουτο ο Βιργιλιος εις το Δ' βιβλιον της Αινειδος, ωραιοι ποιήματα, το οποιον θα δυνηθη; ν αναγνωσθησιν όταν μάθησιν λατινικά.

και ατχημος, ουτε παχυς ουτε ισχνός, ουτε ευφυής ουτε βλάξ, ουτε κρείττων ουτε χειρων του συνήθους θνητού· η-ο ανθρωπος εντελώς συνήθης και πραγματικώς συνήθης εκκληϊτο. Το όνομα δε αυτό του ηρμοζε θυμαλκία επειδη ωμοιόζε προς πάντας τους ανθρωπους και πάντες οι ανθρωποι ωμοιάζον αυτώ.

«Συ εισαι η κυρα Veritas; ηρώτησε.» — Ναι.

— «Αχ! δός μου τας χειρας σου οπως τας σφιζω!» άλλ' αι δύο χειρες της κυρα Veritas εξηκολούθουν κρεμάμεναι κατά μηκος των κνημών της και κωφεύουσαι εις την πρόσκλησιν.

«Πρό αιώνων σε ζητώ. Συνεβουλεύθην τριζκοντα εξ οφθαλμιατρούς και πεντήκοντα πρακτικούς ιατρούς, ουδεις ηδυνήθη να διαγνωση το πάθημά μου. Γυνή δε τις, της οποίας το όνομα κάπως όμοιάζει με το ιδιόν σου, η κυρα Veritas, με έβεβαίωσεν ότι δεν έχω τίποτε· άλλ εν τούτοις αισθάνομαι ότι οι όφθαλμοί μου πάσχουσιν.

— «Εκ πρώτης όψεως, απεκριθη η κυρα Veritas, οι οφθαλμοί σου ουδεν εξαιρετικόν η ανησυχαστικόν παρουσιάζουσιν. Αλλά δεν πρέπει να περιορισθώμεν εις την φαινομενικήν εξέταση. Τί αισθάνεσαι;

— «Τα οδυνηρότερα πράγματα, απεκριθη ο Συνήθης, και ελησμόνητα να ειπω ότι και τα όττα μου εισιν ως και οι οφθαλμοί μου βεβλαμμένα. Δεν δύναμαι ούτε να ιδω ούτε ν' ακούσω τον εαυτόν μου αλλά βλέπω τους άλλους εξαίρετα. Ούτω βλέπω σε εντελώς· έχεις φαιάν κόμην, οφθαλμούς κυκνούς, και δεν φαίνεσαι πολυ πλουσία. Είσαι ενδεδυμένη λευκή, και έχεις δεκατέσσαρα κομβία επί της εσθής σου. Αλλά το πρόσωπόν μου, τα ενδύματά μου, τα κομβία μου, τα όποια αντανακλώνται επί του καθρέπρου τούτου, τα βλέπω δια μέσου ειδούς ομίχλης σκοτιζούσης την δρασιν μου. Η φωνή σου αφικνετται δικυγής, καθυρά και ήχηρά εις τα όττα μου, η ιδική μου μοι φαίνεται ασθενής και πινηγρή. Ηθικώς τ' αυτό πάσχω· αδυνατώ να κρίνω περι των αισθημάτων μου, ουτε περι των αιτίων των πράξεών μου. Αλλά σιωπά, Veritas! ουδεμίχ λοιπόν ελπίς θεραπείας!

— Ταύτα μόνον πάσχεις; ηρώτησεν η κυρα Veritas πάντοτε ηρεμος και γαληνιαία. — «Ω! ειθε να ησαν αυτά μόνον! ανέκραξε

ΑΙ ΔΙΟΠΤΡΑΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ VERITAS

Ουδεν απλουστερον και πλεον φιλόκλον του εργαστηριου της κυρα Veritas. Εν αυτω τα απατηλά και μάταια κοσμήματα, τα παρρηπείασματα και πομπώδη προγράμματα είναι αγνωστα. Οι τοίχοι εισι γυμνοί και λευκοί, και επί των εκ μέλανος ξύλου αξάκων τα έμπορεύματα ητοι· Λεϊκι υκλοι και ακτινοβολοι, διόπτραι παντοειδεις και διαφόρων μεγεθών. Περι αυτους γνωμικά τινε ως: Γνωθι σαυτόν—αρχε σαυτοῦ—φιλοιοι μη ταχυ κτω—θυμοῦ κρατει κλπ. Εξωθεν ουδεμίχ επιγραφή η κυρα Veritas αρκεϊται εις την λάμπιν των υάλων αυτης, εις τας ακτινας, τας οποιας αυται πανταχόσε εκπέμπουσι δια των μεγάλων παρηθύρων.

Αλλά το σύστημα τουτο αντι να ελκύη τους δικθάτας εκδιώκει αυτους. Διέρχοντα θυμούμενοι εκ της λάμψεως ταύτης και φεύγουσι κολύπτοντες δια της χειρός τους οφθαλμούς.

Και αυτη δε η κυρα Veritas είναι γυνή ύψηλή και ισχνή, εσφιγμένη εντός των στενών ενδυμάτων της, των λευκών ως οι τεχοι του εργαστηριου της, μετα της μακρής κόμης της και των δικυγών οφθαλμών των εισδύνωντων μέχρι των αδύτων πτυχών της καρδιάς εκείνου, τον οποιον ατενίζει. Οι λόγοι αυτης είναι βραχεϊς και ενεργητικοί και φαίνονται ένιοτε τραχεϊς εις τους ακροατάς της. Η κυρα Veritas δεν αγαπηται και στερεϊται πελατών.

Εν τούτοις μίαν πρώϊκν εισήλθε εις το εργαστηρίον της. Ητο ανηρ ουτε ώριός ουτε

ζωηρός ο Συνήθης. Θα συνήθαιζα επί τέλους εις την αδυναμίαν ταύτην αν δεν ετραχτύμην, ανησυχουν, ωργιζόμενη διηνεκώς εξ όσων βλέπω εις τους άλλους. Αλλά ουδεν με διαφεύγει όταν πρόκειται περι των γειτόνων, των φίλων μου.

— Ναι, το βλέπω, εψιθύρισεν η κυρα Veritas, πάσχεις.

— Βλέπω μετ' απελπιστικῆς δικυγείας τους μαρφασμούς, τα ειρωνικά μειδιάματα. Ακούω άκων τας τραχεϊας αποκρισεις, τας προσβολάς, τας ύβρεις, τας ψευδολογίας των άλλων...

— Είσαι πολυ ασθενής· εψιθύρισεν αυθις η κυρα Veritas.

Ο Συνήθης δεν εφχίνετο ακούσας αυτην· εξηκολούθησε λοιπόν. «Δεν δύνασαι να φαντασθης πόσον ανιω, πάσχω εξ απογοητεύσεως και περιφρονήσεως. Περίξ μου μόνον απίστους, κόλικας, τραχεϊς και φιλαργύρους βλέπω. Σε παρκαλώ, Veritas, μακρυνον από των οφθαλμών μου τα ειδεχθη ταύτα θεάματα και απόδος μοι την δρασιν του εαυτοῦ μου. Αδύνατον να ειμυι κακός ως οι άλλοι ανθρωποι. Θα υπάρχει εν τη καρδιά μου σπέρμα γεννωσιοφροσύνης, φιλαλληθείας, ευθύτητος, ευσπλαγγήνης! Θεράπευσόν με, Veritas, ειπέ ότι δύναται να με θεραπεύσης.

— Η ασθένειά σου, ειπεν η κυρα Veritas, δεν είναι ασυνήθης. Ειδον πολλούς πάσχοντας εξ αυτης. Πάσχεις βραχέως πραγματικώς, άλλ' αφού ησθάνθησ την ανάγκην να προστρέξης εις τον ιατρόν, υπάρχουντιν ελπίδες θεραπείας. Α ντατοι εισιν οι μη αισθηρόμειοι την ασθειάν των.»

Ο Συνήθης όρμησεν οπως ριφθη εις τον τραχηλον της κυρα Veritas, άλλ' αυτη εξ κιδημοσύνης τον εμπάδισε.

«Αφες να παρητηρήσω τους οφθαλμούς σου. Α! διακρίνω πάσχεις από μερικην τύφλωσιν, προξενηθεϊσαν εξ υπερβολής φιλοσόφου προδιαθέσεως και εξ εξασθενήσεως του νεύρου το όποϊον οι συνάδελφοί μου καλοῦσιν οπτικόν· εγώ δε εκτιμητικόν και κολαστικόν.»

Η κυρα Veritas ελαβε ζευγος διόπτρων και δίδουσα αυτό πῶ Συνήθει επανέλαθε.

«Οστάκις δοκιμάζεις κόπωση, οστάκις θέλεις να ιδης σαυτόν, να αναγνωσθη εν τη καρδιά σου, φέρει τας διόπτρας ταύτας· έχουσιν ιδιόζουσιν αρετήν ότι διορθώνουσιν άμέσως τας ά-

τελείας της ακοῆς και όράσεως. Θα εκπλαγῆς εκ της διακρίσεως των εντυπώσεών σου και εκ της μεταβολῆς της επιγενησομένης εις τας ιδεας σου.»

Ο Συνήθης ήθελησε να δοκιμάση άμέσως τας διόπτρας, άλλ' η κυρα Veritas εμποδίζουσα αυτόν.

«Όχι, ειπε, εδώ δεν δύνασαι να κρίνης περι του αποτελέσματός των. Αναμεινε να ευρεθη; μετά των συνήθων οικείων σου και τότε τας δοκιμάζεις.

— Και η τιμή των κυρα Veritas;

— Ουδεμίχ! απεκριθη ήσυχως η κυρα Veritas και ανοίγουσα την θύραν απεχαιρέτησε τον επισκέπτην της.

Ο Συνήθης ανερχόμενος την κλίμακά του συνήνησεν ένκ των γειτόνων του, αν από τινων εβδομάδων δεν ειχεν ιδει· εφρον αυτών εντελώς παρηλλαγμένον.

«Αυτός ο ανθρωπος· εγεινε αγνώριστος· έχει ρυτίδας ως ξηρόν γκιόμυλον και αι τρίχες του εγειναν λευκή ως η χιών.»

Ταύτα ειπών εισήλθεν εις την οικίαν του, ετραξεν εις τον καθρέπτην του, εφόρσε τας νέας διόπτρας του και παρὰ τρηρών εξήγαγε κραυγήν.

«Εγώ! ειμυι εγώ! και είναι δυνατόν να μετεβλήθην τοσοῦτον!»

Το πρόσωπόν του ητο επίσης ρυτιτωμένον και αι τρίχες του επίσης φαικι ως αι του γειτονός του. ερίφθη επί ανακλίντρον και έμεινεν επί μακρόν σκεπτόμενος.

«Επί τέλους, ειπε, να φαίνεται τις περισσότερο γέρον η όσον είναι, δεν είναι μέγα δυστύχημα και οπως ελεγεν η αρχέτυπος εκείνη γυνή, τα φαινόμενα είναι μηδέν.»

Είτα όπως αιολουθήσθη τας συμβουλάς ταύτης εξήγαγε τας διόπτρας και ελάθησε πρό της τραπέζης του. Επιστολή τις εύρίσκειτο προς αυτόν διευθυνομένη· ηνοιζε ταύτην εν σπουδῆ, περιεϊχεν αίτησιν περι βοηθείας φίλου του τινός, αν άλλεπάλληλα δυστυχήματα ειχον καταστρέψει.

«Το ζῶν! ανεφώνησεν ο Συνήθης. Μού έφαγεν έως τώρα και εγώ δεν ενθυμούμαι πόσας χιλιάδας δρα. και προς επίμετρον της αναίδειας μοι ζητεϊ νέκ χρημάτων. Θι του γράψω ένα γράμμα, εις το οποϊον να τον λυώσω, όπως τῶ περιπει.»

Ἐγραψε ταχέως τὴν ἐπιστολὴν του, πρότυπον ἀξιοπρεπείας, ὡς ἐνόμιζεν, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἠθέλησε νὰ τὴν σφραγίσῃ ἰδέξ τις ἐπῆλθεν αὐτῷ.

«Ἐὰν ἀνεγίνωσκον τὰς δύο ἐπιστολάς μετὰ τὰ *γυαλλιά μου*» εἶπε.

Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν αἱ ἐπιστολαὶ παρήγαγον αὐτῷ ἐντυπώσεις ἀπόλυτως ἀντιθέτους εἰς τὰς πρώτας· διέκριεν εἰς ἐκείνην τοῦ δυστυχοῦς φίλου του μετάνοιαν, φρικώδη ἀπελπισίαν, εἰλικρινεῖς ὑποσχέσεις· εὔρε τὴν ἰδικὴν του προσβλητικὴν, ἰβριστικὴν, βάρβαρον.

«Πῶς! διανοήθη, εἴμαι τοσοῦτον ἀπότομος καὶ ἰβριστικός!»

Καὶ ἔγραψε νέαν ἐπιστολὴν, πρὶν δὲ σφραγίσῃ αὐτὴν ἐσώκλεισε μερικὰ τραπέζικα γράμματα.

«Ἐπειτα τὰ βλέμματά του ἠτένισαν δύο εἰκόνας, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἀνευ ἐνδομύχου ὀργῆς θεωρεῖ. Ἦσαν αἱ εἰκόνες τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ γαμβροῦ του, μεθ' ὧν διετέλει εἰς ἔριδας. Τὸ πρόσωπον τῆς κόρης του ἦν ἥρεμον καὶ περιπλοκῆς· ἀλλὰ τὴν ἠρεμίαν καὶ συμπάθειαν καὶ τὸ ἡδύ ἐκεῖνο μειδίημα τὸ χρωματίζον τὰ χεῖλη τῆς πάντοτε τὰ ἐθεώρησεν οὗτος ὡς ὑποκατακτικὰ. Σήμερον διακρίνει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς θυγατρὸς του ἑκφρασὶν μελαγχολίας, νομίζει δὲ ὅτι αὕτη ἀπευθύνει αὐτῷ περιπαθεῖς ἐπιτιμήσεις. Ἀνεμιμνήσκειται πασῶν τῶν σκηνῶν τῶν προηγηθεισῶν τῆς βίξεως καὶ τότε διὰ πρώτην φοράν ἐρωτᾷ ἐαυτὸν μήπως καὶ οὗτος ἐπράξῃ πρὸς ταύτην σφάλμα τι, μήπως εἰδὲ χθὲ ζηλότυπος, ἰδιότροπος.»

«Ἀπαῖτι αἱ σκέψεις αὐταὶ τοσοῦτον συνετάραξαν τὸν δυστυχῆ Σινίθη, ὥστε ἀποσπῶν τῶν ὀφθαλμῶν του τὰς διόπτρας μικροῦ δεῖν ἔριπτε ταύτας ἐκ τοῦ παρθύρου, ἀλλ' ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τῆς κυρᾶς Veritas καὶ ἐθεσεν αὐτὰς εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Τῆ ἐπαύριον πρῶτα ὁ Σινίθης ἐσκέφθη ὅτι πολλὰς δυσκρέστους ἐπευρέσεις ἔκαμψε καὶ ἀπερῆσσε νὰ ἀφίσῃ τὰς διόπτρας νὰ κοιμηθῶσιν ἐπὶ τινὶ κκεῖν ἔν τῷ θυλάκιῳ του. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐσπέρας καταπονηθεὶς ὑπὸ τῶν νεφελῶν, αἴτινες ἐκτόπισαν τὴν ὄρασιν καὶ κίον του, ἐπανεθέσε ταύτας ἐπὶ τῆς βίνος του, περὶ δεχθεὶς ὅτι τὸ φῶς ὄσφ ζωηρὸν, ὄσφ θαμβωτικὸν καὶ ἄν ἦ τ, εἶναι κρεῖττον τοῦ σκότους.

Οὕτως ἔφερε πιστῶς τὰς διόπτρας του καταστάσας ἀνεκπορευτούς αὐτῷ. Τῆ βοηθείᾳ δι' αὐτῶν ἐξήλθε νικητὴς κατὰ τῶν πειρασμῶν τῆς φύσεώς του, ἔπαυσε κρίνων αὐστηρῶς τὸν πλησίον του, ἔμαθε δὲ τὴν ἐπειεῖαν καὶ ἀνοχὴν. Τέλος δὲ ἐὰν αἱ διόπτραι αὐταὶ ἐθεσθίωσαν αὐτὸν ὅτι τὸ ἀπόλυτον ἀγαθὸν καὶ τὸ τέλειον κάλλος δὲν ὑπάρχουσιν ἐπὶ γῆς, ἐβόηθησαν ὁμῶς αὐτὸν ὅπως διέδῃ τὰς εὐδαίμονας χώρας, εἰς ἅς ἐλπίζομεν ὅτι ἡμέραν τινὰ θ' ἀπολαύσωμεν τῶν ὑψίστων ἀγαθῶν.

ΑΠΕΛΛΗΞΕ.

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΠΙΠΠΟ

«*Αχ! ἐὰν ἠδύραμην τὰ τὸ ἀγοράσω!*»

Ἦν μελῶν γὰρ Ἰταλῶπιαι, οὐτίνος οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον τὸ παρθύρον ἀκαθάρτου ἐργαστηρίου ἐν μιᾷ τῶν ἀθλιεστέρων τοῦ Λονδί-νου ὁδῶν κειμένου. Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐθέρμαινον αἱ φλογεραὶ τοῦ Ἰουλίου ἀκτῖνες, ἀλλ' ἠμερῖνει περὶ αὐτῶν, οὐχ ἤττον ἀνεμιμνησκουσῶν αὐτῷ τὸν ἀνεφελον καὶ δικυγῆ τῆς πατρίδος του οὐρανόν, ἔνθα, ὅπου καὶ ἂν ἔφερε τὸ βῆμα, ἐτέρπετο ὑπὸ τοῦ ἠδέως καὶ μελωδικοῦ μινυρισμοῦ ῥύακος κυλίοντος τὰ νάματα αὐτοῦ διὰ τῶν ἀνθῶν καὶ φυλλωμάτων. Ἄλλ' ἐντεῦθεν ἔλειπον αἱ χλοεραὶ σιμάδες καὶ οἱ καταρράκται τῶν βυάκων, ἀντ' αὐτῶν δὲ συνῆντα θερμὰ καὶ κεκοιναμένως ὁδοὺς, σπικνίως διαβλέπων διὰ τῆς ὀμίχλης τεμάχιον γλαυκοῦ οὐρανοῦ ἀνωθεν τῶν στεγῶν τῶν ὑφορόφων οἰκῶν. Ἀφ' ἧς δ' ἡ μέλινα παῖρνα δισχίσασα τὰ πελάγη ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν ξηρὰν ταύτην χώραν τῆς ἀνάγκης, ἀφίξης καὶ παντοτεινῆς πείνης ἐστερήθη τῶν θελατικῶν ἀγορικῶν ἐορτῶν καὶ εὐθύμων τῆς πατρίδος του πνηγύρων.

Οὐχί! Ἦ γὰρ κλήνη ἀπέπειη τοῦ λοιποῦ ἀπ' αὐτοῦ, οὐδὲ στιγμήν δ' ἠδύνατο ν' ἀναπολήτῃ τὰ θέλητρα τῆς φίλης αὐτῷ πατρίδος, ὑπέκειτο εἰς πικτελῆ ἀγωνίαν, αἰώνιον πλῆγην, ἡ δὲ ζωὴ μόνον δύο φρικώδη πράγματα ἐπεφύλαττεν αὐτῷ τὴν πείναν καὶ κόπωσην. Ἄυπνος, Ὀ γυμνὸς, βαρυκαλῶν ἐθλίβετο. ἡ δὲ καρδίκα τοῦ εὐκισθῆτου παιδὸς ἐξ ἐνὸς αἰσθήματος, μιᾶς κλίσεως ἐπίπλητο.

Πανταχόθεν μόνον ὕδρεις ἐλάμβανε καὶ κτυπήματα κτυπήματα!! καὶ κτύπημα δὲν ἔλαβεν ἄρτι ἐπὶ τοῦ ὤμου ἀναγκάσαν αὐτὸν ν' ἀνακηδήσῃ, καὶ μετακλὸν εἰς ῥάκη τὸ τὸν γυμνὸν αὐτοῦ ὤμον καλύπτον διέτρητον ὕψισμα· οὐχὶ δὲν ἦτο κτύπημα ἀλλ' ἐπαφὴ ἰσχυρῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ κατίσχου ὤμου αὐτοῦ.

«Τί ἀτειεῖς ἐδῶ τοσοῦτον ἀπλήττως; ἠρώτησε συμπληθὴς καὶ ἥρεμος φωνὴ διὰ γλώσσης, ἦν ὁ παῖς μόλις ἠννόησε.

— Nothing signor Juglese! ἀπεκρίνατο δειλῶς, καλύπτων τὴν μορφήν διὰ τῆς μικρῆς βαρβίτου, ἦν ὑπὸ μάλης ἔφερε.

— Nothing οὐδὲν! Πρὸς τί λοιπὸν οἱ ὀφθαλμοὶ σου τόσον ἐπιμόνως τὸ παρθύρον τοῦτο βλέπουσι. Ἐὰν ἦν ἐνώπιόν σου τραγηματοποιεῖον ἢ ἀρτοποιεῖον, θὰ ἠννόουν ἐπειδὴ φαίνεται ἠνθήσκων τῆς πείνης. Ἄλλ' εἰς τὸ ἐρειπωμένον αὐτὸ παλαιοπωλεῖον τί τὸ δυνάμενον τοσοῦτον τὴν προτοχήν σου ἐλκύσει;»

Ὁ ὀμιλῶν ἦν νεκρὸς εὐπαιδίης φέρων τὴν στολήν ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἀγγλικοῦ νευτικοῦ· ἀλλ' ἡ βραεὶς φωνὴ αὐτοῦ ἐφόβισεν ὀλίγον τὸν νεκρὸν Ἰταλὸν, ὅστις ἐξηκολούθει θερῶν τὸν εὐπαιδίην· ἀλλ' ἡ γαλήνη καὶ περιπέθεικα τῶν κυκλῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐνεθάρρουν πρὸς σμικρὸν τὸν πτωχὸν ἀγνῶπαιδα, ὅστις χωρήσας ἐν βῆμα.

«Τοῦτο θεωρῶ» εἶπε μετὰ δειλῆς φωνῆς δεικνύων παλαιὰν βάρβιτον ἐρριμμένην μετὰ σωροῦ ἀκαθαρσιῶν καὶ παλαιῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τοῦ παρθύρου.

«Τοῦτο καὶ τί σοὶ χρησιμεύει; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς ἐκπληκτος.

— Τοῦτο παράγει μουσικὴν· ἀπεκρίθη ἀπλοῖκῶς ὁ παῖς.

— Μουσικὴν! εἶπε γελῶν ὁ ἀξιωματικὸς, καὶ τί σοὶ χρησιμεύει ἡ μουσικὴ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδὸς κατέστησαν περιπαθεῖς καὶ βεμβώδεις.

«ὦ! τί μοὶ χρησιμεύει ἡ μουσικὴ, κύριε, ἄχ!.. ἀγαπῶ ταύτην! ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ μόνον παῖγμα ἐν τῇ μεγάλουπόλει ταύτῃ, ὅπερ μοὶ ὀμιλεῖ περὶ τῆς φίλης πατρίδος μου, ἦν ἀπώλεσα διὰ παντὸς ἔως.

— Δύστηνον πλάσμα, εἶπε συγκινηθεὶς ὁ νευτίλλος. θὰ ἦται ἀνεμφεβόλως θυμικ τινὸς ἐξ ἐκείνων τῶν σκληρῶν γυναικῶν, αἵτινες βίπτου-

σι τὰ τέκνα εἰς τὰς ὁδοὺς ὅπως ἐργάζωνται ὑπὲρ αὐτῶν. Θέλεις αὐτὸ τὸ *bio.lior*; εἶπε δεικνύων εἰς τὸν παῖδα τὸ ὄργανον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργατήριον ποιήσας σημεῖον εἰς τὸν παῖδα ὅπως ἀκολουθήσῃ.

Γηραιὸς ἐβραῖος ἀμα τῆ εἰσόδῳ αὐτῶν ἠγέρθη ὀπισθεν τοῦ ἔβρακος, ἐφήρμοσε τὰς διόπτρας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς βίνος καὶ ἤρξατο στουδάζων τὴν μορφήν τοῦ ἀγοραστοῦ.

«Τί ἀγαπᾶτε κύριε; ἠρώτησε τέλος προτεινῶν τὰς χεῖρας.

— Δείξον μοὶ τὸ *κρίν-κρίν* ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχεις ἐπὶ τοῦ παρθύρου» εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Ἐννοεῖτε τὴν ὠραίαν βάρβιτον;

— Δὲν εἰδεύω ἐὰν βάρβιτος, *bio.li* ἢ *κρίν-κρίν* διαφέρει. ἀλλ' ὅπως δήποτε δὸς μοι αὐτό.

— Ἄ! κύριε μου εἶναι περίφημον ὄργανον. Εἶναι Ἰταλικόν, θυμικαῖς τέχνης καὶ ἔχει καὶ μιὰ φωνὴν *δοκίμασε το...*

— Νὰ δοκιμάσω αὐτό! ἀπεκρίθη ὁ νεανίας· ἐὰν εἶχον χρεῖαν καὶ ἐπιθυμίαν νὰ μάθω μουσικὴν δὲν θὰ ἤρχομην εἰς τὸ βωποπωλεῖον σου, ἀλλὰ θὰ μετέβην εἰς τὸ ὄργανοπωλεῖον, ὅπως ἀγοράσω καινούργες *bio.lior*.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐθεώρησεν αὐτὸν μετ' οἴκτου διὰ τὴν ἀποστροφὴν ταύτην πρὸς τὴν μουσικὴν, εἶτα προσέθηκε.

«Καινούργες *bio.lior*! φαίνεται, κύριε, ὅτι οὔτε τὸ ἄλφα τῆς μουσικῆς εἰδεύεστε.

— Ἐχεις δικαίον» εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς· ἀλλὰ θέλω νὰ δοκιμάσω ἂν ὁ παῖς οὗτος γινώσκη...»

— Τιμᾶται κύριε ἀντὶ εἰκασί *λιβῶν* ἀπεκρίθη ἠρέμως ὁ γέρον *Ἰακώβ*.

— Εἶκοσι λίβρας! ἀπεκρίθη ἐν παροξυσμῷ ὁ ναυτίλλος, ἀλλὰ με ἐκλαμβάνεις ἀντὶ τρελλοῦ;

— Οὐχὶ κύριε, ἀλλ' ὡς εὐπαιδίην, ἀπεκρίνατο ὁ ἐβραῖος μετὰ μορφοσμοῦ, καὶ ἂν εἰσθε εἰδήμων...»

— Θέσον τινὰς χορδὰς καὶ ἄρες νὰ δοκιμάσω τὴν ἀξίαν του.»

Ὁ γέρον συνήνετε καὶ προτίνεγγε τῷ ἀγοραστῇ τὸ βολίον, ὅστις ἐνεχείρισεν αὐτὸ τῷ παιδί, ὅστις ἀνεδοξάστω· ἤξατο παίζων.

Οἱ μεγάλοι μέλκνες ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, πλήρεις ἐκφράττως καὶ ἀρμονίως εἰς βυθὸν καταδύμενοι βεμβασμόν· ἡ περιπέθεις ἔκστασις τοῦ

με ἐκ τῆς νεκρικῆς σιγῆς, εἰς ἣν εὐρισχόμεν.
 Τί δύναται ἡ μήτηρ !.....
 [Victor Hugo]

ΣΟΦΙΑ Γ. ΑΡΙΣΤΕΩΣ.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

(Nina)

Μυροβολεῖ ἡ πρωτομαγιά τριγύρω !... κεληδῶνε
 Ζευγαρωμένα τὰ πουλιά, περίχαρὰ πετᾶνε
 Πάνω στὰ πράσινα κλαδιά.—Γιὰ ἰδέσ τὰ τὰ καύμένα !
 Καὶ ξεφαντίζουν καὶ φιλιᾶ ἀλλάζουσι φλογισμένα·
 Καὶ τ' ἀερέκι μαλακὰ χαιδεύει τὰ κλωνάρια
 Καὶ πέφτουν κάτω πρωϊνῆς δροσιάς μαργαριτάρια.

Ἄνοιξαν τὰ τριαντάφυλλα, μοσχολοῦν τὰ κρίνα
 Κ' οἱ μενεξίδες, π' ἀγαπᾶς, καὶ οἱ πανσέδες, Νίνα,
 Μυροβολεῖ τὸ γίλασι κ' ἡ βρεζεντὰ μαγεύει·
 Ἡ πεταλούδα, σὺν τρελλῇ, μέσ' στοὺς ἀνθοὺς χορεύει·
 Ξανοίγουν τὴν πικρὴ καρδιά οἱ ἀνθισμένοι κάμποι·
 Παντοῦ ζωὴ καὶ ὠμορφιά καὶ νιότη γλυκολάμπει.

Ἄπάνω καταγάλανος ὁ οὐρανὸς γελάει
 Καὶ ὁ λεβέντης ὁ ἀητὸς ἐκεῖ, ὅπου πετᾶει,
 Περήφανος καὶ χαρωπὸς ἀπλώνει τὰ φτερά του.
 Ὁ ἥλιος βγαίνει στὸ βουνὸ καὶ μιά γλυκεῖα ματιά του
 Τὸν κόσμον ὅλο γύρω του φωτίζει καὶ χρυσώνει
 Κι' ἀναγαλλιάζ' ἡ πέδικα καὶ κεληδεῖ τ' ἀηδάνι

Ἡ θάλασσα, σὺν μαγικὸς καθρέφτης, λαμπυρίζει·
 Ἡ πάπια τ' ἀργυρᾶ νερὰ μὲ τί καμάρι σιζίζει !
 Στὴν ἡσυχὴ ἀερογιαλιὰ σταμάτησε τὸ βῆμα,
 Νὰ ἰδῆς, πῶς παίζ' ἡ ἀμμουδιά μὲ τ' ἀσημένιο κύμα.
 Ἐλα βάρκοδρα, πάρε με ἀπάνω στὰ φτερά σου,
 Νὰ πάρω ἀγέρα τοῦ γιλαῶ, νὰ ἰδῶ τὴ λεβεντιά σου.

Καὶ εὖ ποῦ εἶσαι ;... Σέ ζητεῖ ἡ ἔρημη ψυχὴ μου
 Πρόβλεψε τώρα νὰ Σε ἰδῶ, τραγουδήστε, πουλί μου·
 Ἄνοιξέ, Νίνα, τὸ χρυσὸ, τὸ ζαχαρένιο στόμα,
 Νὰ γίνῃ ἡ πρωτομαγιά πῶς ὠμορφὴ ἀκόμα,
 Νὰ ἰδοῦν τραγοῦδι τὰ πουλιά, νὰ ἰδοῦν τὰ ῥόδα κ' ἄλλα,
 Νὰ μοῦ παράσου οἱ κάμποι καὶ τῆς ψυχῆς ἡ ἑάλη.

Ἐλα ! Σοῦ πλέγω στέφανο μὲ κρίνα ζηλεμένα,
 Μὲ μενεξίδες γίλασιμιά, μὲ ῥόδα, ποτισμένα
 Ὅλη τὴ χάρι τοῦ Μελιτοῦ, νὰ βάλω στὰ μαλλιά σου,
 Καὶ νὰ μοῦ «πάρῃς τὴν ψυχὴ» μὲ πύρινα φιλιὰ σου,
 Νὰ μᾶς ζηλεύουν τὰ πουλιά, τὰ ῥόδα καὶ τὰ κρίνα,
 Γιὰτί κ' ἐκεῖνα ἀγαποῦν, ζηλεύουσι κ' ἐκεῖνα.

Ἡ ἄνοιξι μου εἶσαι σὺ κ' ἡ μόνη μου χαρὰ μου·
 Χειμῶνας δέρνει καὶ βορρῆας καὶ χιόνι τὴν καρδιά μου·
 Ἄχ, κί ἂν ἀνθῆ ἡ πρωτομαγιά, τὰ πάντα μ' εἶνε μαῦρα
 Μὲ τρώει ὁ πόνος τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιάς ἡ λαύρα
 Ποῦ εἶσαι, Νίνα ;... Σ' ἔχασα καὶ πᾶνε τόσους χρόνους
 Ἐλα, τὸν Μάη νὰ χαρῶ, νὰ μοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι !

Δ. Κ. ΒΑΡΑΟΥΝΙΩΤΗΣ (ἔξ Ἀργεῶς)

ΤΗ ΕΛΛΑΔΙ

O! pays illustre, on doit dès son enfance
 De tout son coeur apprendre à te chérir,
 Et s'il le faut, plus tard, et pour ta défense
 En héros savoir mourir.

Sur tes hautes montagnes, bravant les nuages,
 Ses antiques colonnes, menaçant le ciel.
 Sur tes roches escarpés, bravant l'orage,
 Ton nom sera éternel.

Ce nom sacré est écrit dans ton histoire
 Si fierement porté par tes dignes Aïeux,
 Qui, tant de fois out gagné la victoire,
 Invoquant le Dieu des Cieux.

Cependant...si un jour...terre bénie,
 La destinée nous separe de toi
 Que notre bravour... O! Sainte Patrie
 Reste gravée sur tes parois.

GORDON CHRISTIE.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

1. ΑΙΝΙΓΜΑ

Μοῦ λέγουν λείπει ἡ χαρὰ ἀπὸ τὸν ἔχοντά με·
 Λείπει ; λοιπὸν, πῶς με καλεῖ ἀφοῦ ἐμπρὸς σου εἶναι.

2. ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

Κατὰ τί διαφέρει ἡ χιὼν τοῦ χρόνου ;

3. ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἄλλος πατὴρ μ' ἐγέννησε καὶ ἄλλη ἡ τεκοῦσα
 Ἡ μήτηρ μου· καὶ ἄλλος γ' ἔω διάφορος τῶν δύο.

4. ΑΡΙΘΜ. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

4 . . . 4) Πληρωθῆσαν τὰ κενὰ οὖτως,
 6 . . . 7) ὥστε ὅπως δῆποτε γινόμενῃ ἡ πρό-
 40 11 .) σθεῖς νὰ δίδῃ τὸ αὐτὸ ἀριθμοῦμα.
 43 9 . 46)

Τὸ κάλλιστον αὐτὸ ποιηματικὸν ἔγγραφο παρὰ τοῦ φι-
 λελκῆνος καὶ κρᾶτῆτος συντελέσθη τὸν ἡμῶν κ. Gordon Chri-
 stie ἐπεὶ τῇ ἐθνικῇ ἐορτῇ τῆς Ἁγ. Μαρτίου, διαπνεύσας ἔνεκα
 πολλῶν παρειαυθῆς ὕλη· μὲντοι σήμερον κατορθώσαμεν
 τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ, δι' ὅπου καὶ ζητοῦμεν δημοσίᾳ
 συγγνώμην παρὰ τοῦ ἑγγενούς· Ἀγγλοῦ. ΣΣ. Ε.

Ἐξάρχης ΣΤΕΦ. Η. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ